

KEMENESVIDÉK

KÖZGAZDASÁGI FÜGGETLEN HETILAP.

(„KISCELL és VIDEK”)

Megjelenik minden vasárnap.

(„KISCELL és VIDÉK”)

Alapítványos felelős szerkesztő:
Musa Gyula

Alapítványos szerkesztő:
Cselekmény: Helyesbítések és kiegészítések
felvétel: Dr. Zsigmond István és
könyvtárosok

A bajtársi szövetség.

Pünkösd vasárnap alakult meg Bpestén a Magyar Bajtársi Szövetség, amelynek megalakulására igen sok német elköltöztetés, a Német Bajtársi Szövetség tagjai is eljöttek a magyar fővárosba. Nagyon örvendünk ennek az új szövetségnek, és szabadon ma már arra a vágyunkra hivatkozni, hogy ez a szövetség valóban legyen, aminek lennie kell, valóban egy bajtársi szövetség, amelyben teljesen egyenlő bajtársak vagyunk mindnyájan, akik egy-haza fiait vagyunk, de egyszersmind bajtársi szövetség legyen köztünk és a németek között is.

A háborúnak a magyarok számára talán nem a legkisebb diadala az, hogy észrevettek bennünket. Aki külföldön utazott háború előtt, ahárcsak Németországot utasította volna be, mar ott is tapasztalta, hogy a magyarokról teljesen téves halvány, de rendszerint egészen káros fogalmak voltak a költöztetnek. A legintelligensőbb, legképzettebb külföldi társaságban is előfordult, hogy a magyarokról szólván, olyan kijelentéseket tettek, amelyekről minden magyar ember hajassála égnek mered.

A háború előtt a németekről kint az a virág is, amely a magyarok megismerését jelképezi. A Bajtársi Szövetségben a magyarok megismertetésének új

eszközét látjuk. Ez a Szövetség szoros kapcsolatban fog működni a német szövetséggel és így valóban bajtársi viszonyt fog kötni a két nemzet. Ma a háborúban minden bántalmat, minden megbántást feledtünk és a bajtársi szövetségnek nem lesz nagy igyekezte szükséges, ha be akarja bizonyítani, hogy a magyarok valóban megérdemlik azt, hogy a németek bajtársi érdeklődéssel irántunk. Mi a háborúban megmutattuk, hogy tudunk egyenlően harcolni, küzdeni a németekkel, és éppen olyan eszünk van a háború viseléséhez, a háza megvédéséhez, mint a németeknek.

Azonban, ha a Bajtársi szövetség csak azért alakult, hogy a háború alatti bajtársi érdeklődést erősítse, és ébren tartja, akkor nem teljesíti azt a feladatot teljes mértékben, a mit elvárunk és elvárhatunk tőle.

A Bajtársi Szövetség akkor állna valóban a helyzet magaslátán, ha gondoskodik arról, hogy a háború után is azon a helyen álljunk mi, magyarok, ahol ma a háborúban állunk. Ma egyenrangú bajtársak vagyunk, maradjunk is azok, akkor, amikor a békés munka ideje elkövetkezik.

Tudjuk azt, hogy a németek igazságos és objektív emberek, éppen ezért kell számításunkra, hogy amiképpen a háborúban magunkkal egyenrangúak elismertek

bennünket, ugyanúgy fognak egyenrangúnak elismerni a békében is.

A magyar ipar és gazdasági élet — amelynek megvédésére kell főleg a Bajtársi Szövetségnek ügyelnie a háború után — a béke korszakában nem tudott fejlődni, igen nagy mértékben a német ipar versenye miatt, a háborúban bebizonyította, hogy meg tud felelni a legnagyobb feladatoknak is. A háború alatt majd mindenünket itthon termeljük és állítjuk elő, és ha nehézségek árán is, de megteremtjük a tulipánokkal el nem érhető honi ipart.

Ezt az ipart, ezt a fejlettnéket bizonyult gazdasági szervezetet ébren kell tartani, életben kell tartani, sőt fejleszteni kell a háború után is, és ez fejlesztésben kell, hogy a német ipar, a német nemzet is segítségüket nyújtson nekünk.

Megjött, hogy azok, akik úgy a magyar, mint a német rősséről a Bajtársi Szövetséget megalapították és a megalapításban támogatták, ssem előtt tartották esetüket a szempontokat is

Hadísegély helyeget használjunk.

Adjunk a vak katonáknak!

Háborús strófák.

A rettenetes, borzalmas világháború, mely minden élő lényre és az embernek lelkivilágára kiható benyomást gyakorol, megszülte a kedélyeséget és jótudatot kifejező dalokat. De magától hestia a lelkek mélyéig ható, mélabus rigmusok sokat mondó strófáit is. A háborús költemet, a hadfiak lelkesítő és buzdító nótái, igazán mind-mind azt igazolják, hogy a magyarság jellemvonása aranyassákként hamódik végig meg a nóták akkordjain is.

A derék, vitéz hadfiak, midőn már indulásra készülnek oda, ahová a aszent kötelesség teljesítésére hívja a háza őket, ilyenforma nóták csendülnek meg bójukon:

... kis legénylaktában — az óra bucsúra int,
Kivárád szájuk az utca, — harang az éjjan-mó kis
Harcos a szivócsra édes; — ostéro másé leszak, —
Médno imadé az ezred, — ostéro én is megyek...

... kint, ha lecsúll az alkony, — masirok az ezrednek,
Csakról meg még egyszer édes, — ki tudja hová megyünk?
Hajlák: már fejték a küföt, — hallod-e a zeneszt?
... mondja előre! ... rajta! ... fújjátok a riadót! ...

Busavirágos és róssával dissített csakóval,
pántlikás karddal és puskával, elhelyezkednek a
vadászok a vagonokban. Sok-sok bucsukodó, ke-
delységet fokozó zeneszó közepette a vonat
sztyléso jelzi az indulást. Megérkeznek a front

ra. Összesereglenek esténként a tábori tűznel,
ahol aztán egyikmáskik, egy a hadnagya is, trónt
fog es innak háza:

Pisilóg tábori tűznel, — az ezred pihentitér.
Alszik mind, ébren a hadnagya, — paprúnt kár,
Othon őt valaki várja, — ugy hallja, valaki sir,
Fejét a keszre hajlja — és aztán csendesén ir.

Holnap, ha pirkad a hajnal — masirok az ezrednek,
Csakollak még egyszer édes, — ki tudja hová megyünk?
Rák. Hallod, mar fújjak! ... stb.

Vége van az éjszakának, — pirosm szál le a nap.
Körágyal a hadnagya mellett — imádkozik mar a pap,
Bistája es ndesen, halkán, a hadnagya nem hallja mar,
A szive Muzsmá dobban, — a lelke oly mélyen jár.

Csendesen lecsúll az éjjan, — megperdülnek
Nem hallja senki, hogy othon — halkán szokog

Othon, a meleg családi széknek érsi már
régen valakinek hiányát. A hadbavonult apa, a
családító p ciny szökeke székéjét anyjára hagyva
néha küld egy-egy rósszazint tábori lapot —

Ágyasmere táborús világh,
Rajta iron est a kis lapot.
Ma még csender holdas itt az éjjan.
Fenn az égen békes csillagok ...
Ámde arapnel robban, ugy bamból,
Amikorza hazár a páncs,
Együtt a szep arizake lakásnak
Csakold a g helyitsem édes szászár.

... Előfordul a térkép, amely mutatja azt
hogy az a haretér, melyen az spa küzköd idővel,
hajjal u az ellenséggel, a háború óta a szűke
szécske kedvelt játékszere ... Az anyja mutatja
rajta néha az országok határait:

Kis fiúskám látod ez a térkép, —
És az itten az orosz határ ...
Zud mesékön edes jó apádra
Leaklédiák szán: mer halál! ...
Kerve-kérd az ostent, védje-ovja,
S hozza vissza a te bus anyádnak,
Kis fiúskám, egyetlen reményem
Kulcsod őssze kis keszed imádkozás ...

As anya éreste már, hogy forrón szeretett
ifju férje sng tér vissza valaha a frontról. S
ezen balthiedelmét nem sokára szomorú való pö-
vette. Megjött a leanjú irás, hogy Seregi István
itt és itt hősi halált halt. A kis fia folyton
a térkép iránt érdeklődik s kéri édesanyját mutat
as meg, hogy kedves papája merre harcol most
tan:

Jó anyóskám! jaj, de szép e térkép,
Ily szép játékom nem volt soha,
Mennyi sok szin, jaj, de gyönyörű es,
Mennyi ország, — ugy vágyom oda,
Ámde olyan régen nem mutatad,
Hol jár apa, muszka határszélen? ...
— Édesanyja Atharolja forrón; —
Mennyországri nincs térkép, szegénykém!

Minden sor élesen s értetődően megmagya-
rázza, hogy a szűke szécske, akit vár, az édes

Képek a drágaságról.

Mindenünne a drágaság elleni panasznak hangzik. A háboru nyomán a drágaság réme télemlit bennünket, szegény elhagyott fogyasztókat. Mert sokan itthon, a védett területen azt hiszik, hogy a háboru a meggazdagodás korasaka. Pedig hát ez a legnagyobb bűn. Mikor sokunknak a testvére, férje, rokona a harc mezején küzdök a ellenséggel, addig az itthonmaradottak szabad kizsákmányolása s kiuzsorázása nem ismer határt.

Ugy az élelmiszerek, mint a ruhászati és egyéb háztartási cikkek megfizethetetlen ára a toronymagaságig fölér. Csak a dusan megrakott erszénnyel mehetünk bárhová vásárolni. A drágaságot különösen a városi nép éri meg legjobban, akinek kereskedésből és a piacról kell minden szükségleti cikket beszerezni. Sokan azt hiszik a városban, hogy a gazdaember az oka a nagy drágaságnak, pedig nem úgy van. Mert akik fölmelik a cipő és ruha árát, azok emelik meg az élelmiszereket is. A közvetítő kereskedelem lelkét len kufárai verik fel az árakat. Egyik szomszédos városban történt az eset, mely fényesen dokumentálja az árdrágítást.

Négy hitvány, malacnak nevezett állatfélék vlt be kocsin egyik vidéki gazda a városba. A vámháznál már lefűltte egy csomó közvetítő. Kérdezték, hogy a malac? A gazd' uram 70 koronára mondtotta darabját, hogy ne zaklassák és tovább mehesse. Hatven koronáról egy másra licitálták 100 koronáig. S a gazda 100 koronáért adta el malaca darabját, mikor a márkában volt a négy szász, be megy a városba s hogy a gyanuját elossassa azíránt, hogy nem e csalókkal volt dolg' a nem-e hamis szászokat adták, bemegy üzletbe vásárolni, ahol megkérdi: nem-e hamis a péna. A boltos nem tudja mit feleljen, mikor ilyet kérdes az ő nagypénzű vevője. A malaceladás elmondásával están megértik egymást. A malac ősszevásárló természetesen a négy állatot busás hasonnal adja tovább bizony még talán egy liter kukuricát sem esz

nek meg. S vajjon mennyi lesz az ára ezeknek hizókorkubban, mikor a szegény fogyasztók elmennek a heuteshez s egy kilot kérnek belőle.

Igy van ez a bórrel, posztóval meg egyébbel is. Hogy mily óriási haasonnal tudnak manapság a közvetítő kereskedők mindenben utadni, azt legjobban az tudja, ki néha-néha betekint a kereskedők misztikus rejtelmes üzleti titkaiba. Nem sajnálnak érte semmi árat, csak árát kapják. Tullicitálják egymást. Astán ismét van főként a nagy drágaság.

De ne hagyjuk figyelmen kívül az élelmiszerek körül történő eseményeket sem. Itt is a fentebb vázolt tények jutnak érvényre. Az árdrágítás és az üzso raskodás itt is fénykorát éli. Nézzünk szét a piacon. Egy pár fűrj nagyságu csirke 8—10 K. egy pár anyastollas libuska 16—20 K. árért szerezhető be, egy pár tavalyi sovány ludat „c-ekély” 36 K. ért értékesítenek, egy pár kátnapos kacsza 9.60 K. Az utóbbinál megáll egy ur asszony és azt kérdezte a termelőtől:

— Ugy e lelkem, maga nem eladit jött, csak meg akarja nekünk mutatni, hogy hogyan néz ki a kis kacsa kátnapos korában?

Hát még amit a södségpiacokon tapasztal az ember, az meg már a legbótrányosabb valaminek minősíthető. Vannak kofák és termelők, akik nem átallják magukat a legdurvább kijelentésekre ragadtatni. Az állandó és törszvszvszögekre igen gyakran ilyenféle szavakkal kiabálnak rá:

— Ha nem kell, hagyja ott!

Hát különben is jobb vevőknek tartogatom. — Vagy:

— Nem is érdemlik meg, hogy a piacra jöjjen! Drága? ne tanitassa a kölykeket songorásni, akkor majd megveheti ezt a pár fej salátát!

Mikor jön elő újból az az idő, hogy imigyen tiszteljék meg a vevőket a piacokor:

— Nagysága, szép nagysága, itt a szép nagyfejű kolkáposzta!

Talán soh'se tér vissza az az idő, mert a gazdasági konjunkturák irányítás az ujkor szellemé vezéri. S ez pedig nem más, mint minél jobban megfizetett mindent azmal a vevővel. S egyuttal az is a fő, hogy minél kevesebb fáradsággal minél kisebb fizikai erővel, minél több pénzt összekovassonai, ha a másik — ébans pusztul is.

Egyik-másik városban estrájkoltak a hentesek. Az élelmerést drágábbban szereztek be, mint ahogy a hus ára megvolt állapítva. Szóval nem akartak hust mérni, Astán föl lett oldva a maximális ár. Most már a hus és zsír ára a henteseknél 9—10—11 korona körül járja. De ezen árak nem maradnak meg, hanem napról-napra fölfelé száll . . .

Meglátjuk, hogy vajjon mit hoz a köszi jövő? A magyar hadsereg le bírja gyűrni a harcterein összes ellenségeit. Meglátjuk, itthon bír-e a magyar kormány, hatóság, rendőrség — a pódókkal?

Mert a hatóság, rendőrség fenyegetése se egyik-másik városban az ármximálással, fenyegetésével olyan, mint egy fogatlan oroszian. Kiabál, lármas, de senki nem veszi komolyan. Ez, amint látszik, a felsőbb tekintély csődje. S ki szünteti meg ezt a csődöt?

— Feltűnő rendület a felmentésekre! Tokintett az aratási és cseplési munkálatok előgészéhez fűződő rendkívüli fontos községügyi és katonai érdekekre, a meghatározott időre a m. kir. honvedelmi miniszter vagy a ca. és kir. hadügyminiszter útjál felmentett marógnak, menőgardasági alkalmaszattak, és családok, akiknek felmentése 1916. évi május hó 31-én lezart és 1916-évi augusztus hó 31-éigt letelne, a m. kir. belügyminiszter 10100 elm. 1916. évi május hó 31-én lezartatí rendeletével hivatalból 1916. évi szeptember hó 1-ig felmentettek. Azok azonban, akik a honvedkerületi és katonai parancsnokság (hadhadparancsnokság) által lettek hosszabb vagy rövidebb időre felmentve, felmentésük lejártával akvetlenül bevonnai kötelesek.

apa elkölösött olyan helyre, amelyről nincs térkép. — a menyországba . . .

Ifjak, fiatal vitézek, kikért még a szülők, rokonok, jegyesek szive aggódik, már másképp fejezik ki barciais elszántaságuk mindenre kiterjedő motívumukat. Peldául egyik a dal szárányan ilyenforma levelet küld haza:

Nem látok én téged többé soha-soha sem,
Nem látod te sem, hogy érted könnyes szemem;
Nevédet hiába mondom, könnyemet hiába ontom
Harcok mezején,
Vajahol teszéd távol, ott ahol senki sem gyászol,
Ott halok meg én!

Nem lesz egy tenyéryni jel az puszta síromon,
Elcsúsztatónak teste lesz a vákocsom . . .
S ott, ahol le fognak tenni, nem borul síromra senki,
Senki, aki él . . .
Tavaszom fakaszt rám szőlőt, elhordja rólam a földet
Mozog majd a szél! . . .

Szeretném, hogyha csak egyszer lennél még velem,
Oledte hajtanam lágyan basuló fejem . . .
Szeretnék ajkaidon égni. — virrasztra boldogan égni
Csak egy éjszakán . . .
— Astán akármí érhet, gyönyörrel meghalok érted,
Hívom-m, barátom . . .

H. sa szálló felhők szeszélyes fodros lepte
almodó lélektel követve, asemükben hüny

nyel gyűlnék kimondhatatlanni mélységes szent
érezeteknek, s hatavágyó szívük valami fájó sejt
téstől remeg meg, melyet bár még a jövő helyem
szárnya takar, de a zora gyors röpbenévre kény
szeríti az időt s szárnya mögött orvul támadó
démon lötökis.

De a magyar fűnk lelkében van egy drága
kincs, mely mindig nyomába hág a pillanatnyi
csüggedésnek: a remény, az arany bizakodás,
mely a rossz mellett, a hátrányok mögött meg
lálja azonnal a jót is és az előnyüket.

S míg szenvedve a drága bonért, kiállja
Tantalus kínjait, szívében már szent ima szeng

Még jönni kell, még jönni fog,
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádkás epedus
Szászokér ajkán:

Addig is, míg ez elérkenik a jövő szárnyán,
imádkosunk vérszínkért, hogy az Ur áldása le
gyen karjainkon.

M. József.

— Egy liba ára. Varga József récei gas
daember egy 7 kícs kövér libáért 90 K-t kért a
ungykanisai piacon. A rendőrkapitány 160 K.
pénzbírással sújtotta Vargát kinek libáját előrve
restette, de csak — 29 K. felet be érte. Varga
tehát 181 K-t, meg egy kövér libát adott azért
az élvezetért, ami az ár mellettel jár.

Örkvándorok

Szűzmagasságha borult égazsáznak
Szeliden téltől misztikus mélységén,
Hol ember-aviss és sasmadár járnak,
Gyanulva a rögtől földhátárnak szélén;
Aranysegélyű barna fellegek
Evesnek nyugatnak, szállnak keletnek . . .

Sóhajuk a fuvalom, és könnyeik a pira,
Lenge testű boldog égi táncosok . . .
Vagyuk az ismeretlenység határa,
Égi proletárok és örök valesok:
Aranysegélyű barna fellegek
Suhánva szállnak nyugatnak keletnek!

— Gyászemlé. Holnap Junius 26-án lesz
éve, hogy Dziewietnik mellett hóai halált
Esterhazy Pál gróf, pápai nagybíró, cs. és kir.
tart. huszárkapitány. Az évfordulú napján, holnap
reggel 9 órakor Pápan a plébánia templomában
hánpályas gyászistentisztelet lesz. Ugyan
időben a nagygyűlési sírboltban, továbbá
az eszékgyári templomokban is tartanak

H I R E K

Olvasóinkhoz. A „Kemenevidék”-et mai számaival, a háború viszonyok sulyos körülményei folytán, kénytelenek vagyunk időiglenesen, a háború végéig megszüntetni. A papír és egyéb nyomdai anyagoknak rendkívüli drágasága folytán már egy év óta ráfizetünk lapunkra. Megosappant elő ízetőink száma is erősen, ez még ugyan a kisebbik baj volna, de teljesen megszüntet a hirdetések ugysszólván, amely nélkül vidéki lap fenntartani nem bírja magát. Bizunk a jövőben, hiszünk a háboruak még ebben az évben való befejezésében s ha a legfőbb Gondviselés mindesek nekünk megéri engedi, ismét felvevőnk a most ideiglenesen letett tollat, újra kibontjuk azt a zászlót, amely alatt 17 éven át becsülettel harcoltunk. Celldömök és vidéke előrehaladásért s hiszünk, hogy olvasóink, akik mindvégig velünk maradtak, újból zseblőnk alá tömődjenek.

Amidőn t. olvasóinknak évek hosszú során át irányunkban tanusított szives jó akaratú támogatásukért hálás köszönetet mondunk, a mielőbbi kellem s újbóli összeköttetés reményében minden jót kívánva maradtunk

hazafias üdvözléttel:
„KEMENESVIDÉK”

kiadóváltala
nevében:
HUSS GYULA
lapfőlapj. szerkesztő.

— Bérmlás. Gróf Mikos János szombathelyi megyéspüspök, mint azt már megirtuk lapunkban, a múlt vasárnap Celldömökre osztotta ki a bérmlás eszenegét. Celldömökre a múlt szombaton délután 6 órakor auton érkezett a püspök dr. Rogán Ferenc titkára kíséretében. Takách Márton főszolgabíró a személyi határig eleje ment a püspöknek, akit a templom előtt terep nagy község fogadott. Itt a polgárság nevében Takách Márton főszolgabíró, az előjáróság részéről a községbíró és a papjag nevében Hollósy Rupert apátplébános üdvözlölte. A püspök és a hívők ezután a templomba tértek, ahol Rogán titkár szentbeszédet, a főpásztor p-díj hadilítit tartott. Ezután a megye-püspök a Szent Kereszt körházban tett látogatást, ahol Székelyny Marich Ferencné grófnő fogadta. A püspök ajándéka a spatsági plébánia vendége volt és a bérmlást vasárnap reggel 8 órakor a szentmise és szentbeszéd után osztotta ki. Ezután a községi iskolások tisztelegő küldöttségét fogadta, majd tiszteletére ebéd volt az apátsági paróchián. Vasárnap délután az óra Jánosnéhoz utazott. Jánosné háza a templomtérre várologat a főpásztorra a hívek, akik nevében őtónak Dukai Taktics Ferenc kamaras, az előjáróság részéről Benyó Ferenc községi főjegyző és a papjag nevében Tancsics József esperes-plébános üdvözlölte. A püspök a fogadtatás után a Vörös Kereszt körházba tett látogatást, majd éjjeli szállásra gróf Erdődy Sándor kastélyában szállott meg. A bérmlás 800 hívőnek, előbb azonban misét mondott és szentbeszédet tartott. Délben tiszteletére ebéd volt a paróchián.

szóinkat, a kik lapunknál előfizetés hátralékban vannak, szíveskedjenek a hátralékokat

— Evangélikus tanítók gyűlése. A vasárnap délután 4 óra. ev. egyházmegyei tanító egyesület évi rendező közgyűlést Szombathelyen június 27-én délelőtt 9 órakor tartja meg a protestáns templomban. A közgyűlés tárgyai: Az előző évi jelentés az egyesület ügyeiről. Jelentés a soproni alsó egyházmegyei tanító egyesület 1916. június 8-án tartott gyűléséről. Az egyházmegyei

tanító egyesület elnökeinek leírata. Badics Ádám: A tanító szolgálata viszonyai régen, című dolgozatának felfülvásas. Az 1916/17. tanévben előadandó tananyag megállapításán. A párt társas beszámolója. A könyvtáros jelentése. A Rapprecht-Tassiló, féle alap kamatainak adatai. (Muraszombati vidéki kör). A jövő évi munkához kijelölés. Az egyházmegyei közgyűlésre szóló meghívó kibérítés. Választások: a) egyházmegyei gyűlésre: b) egyházközségi gyűlésre (soproni alsó és soproni felső egyházmegyéből) 2-2 tanító képviselő. Indítványok. Általános tisztújítás.

— Folyamlatként kivont bankjegyek. Azok a 20 Forintos bankjegyek, melyek 1900. március 31-iki dátummal vannak ellátva, e hó végéig maradványok csak forgalomban. Akinél ilyen pénze van igyekeztek azt e hó végéig az adóhivatalban bevéltetni, mert július 1-én már értéktelenné vártak.

— Magzárók a gyufagyáza. Az utolsó hetekben a gyufa skatulyáinak 5-6 fillére ugrott föl. Amikor a tözsözeg omlatt szorgolódni kezdett, a kereskedők azszal nyugtatták meg, hogy gyufakartel okolták a hatástan drágulását. A gyufakartel ugyas több ízben kinyilatkoztatotta, hogy az indokolatlan uzsora nem az ő lelket nyomja, hanem a kiskereskedőket — és a tiltkozas semmit se használ. Most sztan a kartel tény leg beigaolta, hogy az uzsoráért nem felelős. A gyufaközpont ugyancsak arról értesít megállapította, hogy a kicányban való elarmitók kőszul csak azoknak ad gyufát, akik kőszulés néget vállaltak, hogy egy akcióny a v-d gyufát nem kérik többet 4 fillérért. Jó lesz tenni, ha a község az tudomásul veszi s aki meg szeretnén megcsarolja, azt följelenteni a gyufaközpontnál.

— A hadi emlékbélyegek és a posta. A Hadisegélyező Hivatal örvegyen arva alapja javára hadi emlékbélyegeket hozott forgalomba. A múlt vasár kivilletli emlékbélyegeket a m. kir. kérés kedelműgyi miniszter abban a kivételesen kedvezményben részesítette, hogy postahivatalok a levetkőidemenyekre ragasztott hűg emlékbélyegeket a hely és kelti bélyegző lenyomatával ellátottak mint a rendező bélyegeket. A miniszter utasítások szerint ezek a bélyegző a labori pont utján partományosan követveit levelkivül a befűldőre, Ausztriába, Bosznia Hercegovinába és Srábjába szűlo-pontai levélküldeményekre ragasztások fel, hogy a küldemény címlapjának attekintetőségét ne sávarják és helyet engedjenek a bélyegző-nyomatok, jelzőadulak és szolgálatai megjegyzések alkalma.

— Rendkívüli segély a nyugdíjas tanítóknak és örvényeknek. A kultuszminiszter a követező rendelettel bocsátotta ki: Az segélyező bizottság elhatározta, hogy azoknak a nyugalmazott tanítóknak, (tanítóököknek, övők és övönököknek) és tanítóövegyeknek akiknek az országos tanító nyugdíj és gyámalap alappól folyósított nyugdíj 2000 koronánál, illetőleg örvényi segélye 1200 koronánál nem nagyobb egyenzer s mindenkorra segélyt nyújt. Ezt a segélyt azok részére, akiknek nyugdíja, illetőleg örvényi segélye 1000 koronánál nem nagyobb, 100 koronában, az 1000 koronánál nagyobb összegű nyugdíjak után pedig (beárörög 1000, illetőleg 2200 koronáig) 150 koronában állapított meg. Ezeket a segélyeket a kőszulbeli számvörödegek utján kőnt, hogy a segélyért folyamodni nem kell. A központi nyilvántartás alapján hivatalból fog a

— Példán arra hivatnak (s az érdekeltek, hogy amennyiben 1916 évi április hó 1-je után lakó helyeiket megváltoztatták, új lakóhelyüket az országos tanító nyugdíj és gyámalap számvörödegek (Budapest, V. Hold-utca 17. III emelet) leveleznek a segélyre jogosult tanítók és tanítóövegyek is, kik nyugdíjukat elől isben a megjelölt időpont után vették föl.

— Hőskét sirja. Az a munka, melyet a katonai parancsnokokégek kezében alakított szűlo ügyvörödegek és a Háboruban Feldúló Tűshelyeket Újraterelítő Országos Bizottság a magyar földön elcsent és Magyar földben eltemetett magyar ökök és szűlo katonák emlékére, mátté öbe

lyesre együttesen vállaltak, soráyan folyik. Hőskét hamvait az előzött sírkövi örvénygyűltik és a harcterek közelébe — az nagyobb örvények határában katonai sírköveket lecsütönek ahol az előzött kegyelese fog ottódi a harajukat övők ket áldozó sínek felölt. A katonai sírkövekre övöknél, amelyek övök a munkára vállaltaknak, meg csak igen kevés esetben volt alkalomk hogy be venni az országos bizottság kőszuljárását aból a célból, hogy a létezendő katonai sírköveket dolgában érdekeit kőszulégtől elvárható legyen a kegyelet munkájában való megjelölt rész vétel. A legfőbb szűloban forgó város minden kőszulétebb kőszuljárás és felcsütöltés nélkül, magyar sírrel felcsütöltés nem csak azt amit őle kívánunk, hanem még azcsütöltés is csütöten vállalt magára további terheket, csak hogy a ható taraban létező hűg sírköveit mátté módon hűgöcsök a város háttát és helycsütölt. Gyűlönyű példák szorgaltatott erre Szatmar-Nemzeti város szűlo város mely a katonai parancsnokokégek kezében létező katonai sírkövegyűlésnek katonai temető céljára díjtalanul engedett át egy 3 kat. holdnyi értéket területet. A város továbbá hűgöcsök terheket vállalt arra, hogy a sírköveit fenntartás szűlo és díjazásához szűlokegységek anyagokat, hűgöcsök, kavcsot, csarjéket, díszlákat stb. minden kör díjtalanul bocsátja a katonai sírkövegyűlés rendezésére. Kijelentette továbbá a város, hogy ebben a temetőben halottak csütöltés Szatmar-Nemzeti határába fog gondoskodni a sírköveit csütöltéséről, az csütöltésük tartandó gyűss díjazásukat pedig egy lelétesköből s a városi hatóság tagjaiból álló bizottság rendezi. Minthogy pedig a temető a város belterületéről kb. 2 km. távolságra fekszik, terbe van véve egy megfelelő hosszúságú szűlo kőszűlo. hogy a kegyelesek áldozó kivárák könnyen megcsütöltésű hűgöcsök Szatmar-Nemzeti város továbbá szűlo ter díjazás elcsütöltés fog alítani, melyről a városnak a katonai sírkövegyűléshez intézett csütöltés irata azt mondja, hogy mátté lesz a hűgöcsök csütöltés. Hossza lehet tenni, hogy a sírköveit mátté lesz ahhoz a városban is, mely áldozócsütöltésében nem ismer határt amikor azoknak az csütöltés körül van szűlo, akik előltek Magyarországra ha szűlo védelmében, a magyar nemzet csütöltés szűlo küszöve vesszük el.

— Az idei termés értékelése. Május 20-iki kövlettel jelent meg az június 1-én lép hatályba az idei termés értékeléséről kibocsátott 1750—1919. M. R. sz. kormányrendelet. A rendelet a szűlo alá vétel és az értékelés tekintetében fő alapeleiben teljesen megcsütöltés a múlt évi hasonló rendelethez. Az idea is a törvényhatóságok feladata lesz az, hogy az csütöltés látköszűlo termény és lisztcsütöltéséről gondoskodjanak. Erre névbe a rendelet meg csütöltés szűlo szűlokat helyes kijelölésbe. Ugyancsak megcsütöltés általában a H. T. r-t-csütöltés kövlettel csütöltésében. Lényegesebb újítás a rendeletnek, hogy a termelő által visszatartandó szűlokegységet fejcsütöltés és havonként 18 kg. ra csütöltés fel a kenyérmagvakból, még az október 15-én lejárt csütöltésáránál jog alapján a nem termelő 10 kg. ot vasaróhat fejcsütöltés és havonkénti szűlokegységre. A csütöltés kövlettel csütöltés szűlokegységek, mint eddig voltak. Az eddigi csütöltés kövlettel: két hónapig fogható és 600 korona pénssütöltés helyett hat hónapig tartható fogható és 2000 korona pénssütöltésével csütöltés azt, aki a rendeltetését nem tartja be. Az elcsütöltés

Arverési hirdetés.
Celldömök nagyközség képviselőtestületének és jegyzőjének közlése, hogy az alábbiak szerint a község vadászati területén 1922 évi február hó 1-ig a jegyzői hivatalban fekvő s ott betekinthető feltételek mellett Celldömök tanácsstermés délelőtt 8 órakor fog Arverés útján bár beadatni.
Celldömök, 1916. június 17-én tartott képviselőtestületi gyűlés határából:
Lorincz Gyula jegyző.
Szalay János bíró.

Kepek a drágaságról.

Mindenünne a drágaság elleni pa-nass hangzik. A háboru nyomaán a drá-gaság réme fölémlit bennünket, szegény él-hagyatott fogyasztókat. Mert sokan itthon, a védett területen azt hiszik, hogy a há-boru a meggasdagodás korának. Pedig hát ez a legnagyobb bun. Mikor sokunk-nak a testvére, férje, rokona a harc mese-jén küzködik az ellenséggel, addig az it-honmaradottak szabad kassákmanylolása s kiusszorazása nem ismer határt.

Ugy az élelmiszerek, mint a ruházati és egyéb háztartási cikkek megfizethet-ten ára a toronymagaságig fölér. Csak a dusan megrakott érszénnyel mehetünk bárhová vásárolni. A drágaságot különösen a városi nap érsi meg legjobban, akinek kereskedésből és a piacról kell minden szükségleti cikket beszerezni. Sokan azt hiszik a városban, hogy a gazdaember az oka a nagy drágaságnak, pedig nem úgy van. Mert akik fölémlik a cipő és ruha árát, azok emelik meg az élelmiszereket is. A közvetítő kereskedelem leiket len kufárai verik fel az árakat. Ezek azomszadós városban történt az eset, mely fényesen dokumentálja az árdrá-gítást.

Négy hitvány, malacnak nevezett ál-latfélélt vitt be kocsin egyik vidéki gaz-da a városba. A vámháznál már lefulelte egy csomó közvetítő. Kérdesték, hogy a malac? A gazd' uram 70 koronára mon-dotta darabját, hogy ne zaklassák és to-vább mehessen. Hatven koronáról egy méra licitálták 100 koronáig. S a gazda 100 koronáért adta el malaca darabját, mikor a markában volt a négy szász, be-megy a városba s hogy a gyanuját elosa-lassa azíránt, hogy nem e családokkal volt dolga s nem e hamis százasokat adtak, bemegy üzletbe vásárolni, ahol megkérdi: nem-e hamis a pénz. A boltos nem tudja mit feleljen, mikor ilyet kérdes az ő nagypenzü vevője. A malaceladás elmon-dásával están megértik egymást. A malac ömbevásárló természetesen a négy álla-tot busás hasonnal adja tovább bizony még talán egy liter kukuricát sem esz

nek meg. S vajjon mennyi lesz az ára ezeknek hizókorukban, mikor a szegény fogyasztók elmennek a henteshez s egy kilot kérnek belőle.

Igy van ez a bórrel, posztóval meg egyóbbel is. Hogy mily óriási hasonnal tudnak manapság a közvetítő kereskedők mindenen utadni, azt legjobban az tudja, ki néha-néha betekint a kereskedők mis-tikusan rejtelmes üzleti titkaiba. Nem sa-jnálunk érte semmi árat, csak árat kapja-nak. Tullitálják egymást. Astán inabt van főként a nagy drágaság.

Do ne hagyjuk figyelmen kívül az élelmiszerek körül történő eseményeket sem. Itt is a fentebb vázolt tények jut-nak érvényre. Az árdrágítás és az uszo-ráskodás itt is fénykorát éli. Nézzünk szét a piacon. Egy pár fúrj nagyságu csirke 8—10 K. egy pár anyatollas libus ka 16—20 K árért szereshető be, egy pár tavalyi sovány ludt „csékély” 36 K ért értékesítenek, egy pár kétnapos ka csa 9.60 K. Az utóbbinál megáll egy uri asszony és azt kérdeste a termelőtől:

— Ugy-e elkem, maga nem eladit jött, csak meg akarja nekünk mutatni, hogy hogyan néz ki a kis kacsa két-na-pos korában?

Hát még amit a zöldségpiacokon ta-pasztal az ember, az meg már a reghot ranyosabb valaminek minálithető. Vannak kofák és termelők, akik nem átálják mu-gukat a legdurvább kijelentésekre ragad-tatni. Az állandó és közszvendégre igen gyakran ilyenféle szavakkal kiabálnak rá:

— Ha nem kell, hagyja ott!

És különben is jobb vevőknek tar-togatom. — Vagy: —

— Nem is érdemlik meg, hogy a piacra jöjjenek! Drága? ne taníttassa a kölykeit songoránál, akkor majd megve-heti azt a pár fej szalát!

Mikor jön elő újból az az idő, hogy imigyen tiszteljék meg a vevőket a pia-cokon:

— Nagyolga, szép nagyolga, itt a szép nagyolga kálhápostja!

Talán soh'se tér visszatan az idő, mert a gazd' asági konjunkturák irányítóit az újkor szelleme vezéri. S ez pedig nem más, mint minél jobban megfizetelni min-dent azszal a vevővel. S egyúttal az is a fő, hogy minél kevesebb fáradsággal minél kisebb fizikai erővel, minél több pénzst össmekovessolni, ha a másik — önön-pasztal is.

Egyik-másik városban sztrájkoltak a hentesek. Az élősertéat drágábban szores-ték be, mint ahogy a hus ára megvolt állapítva. Szóval nem akartak hust mérni. Astán föl lett oldva a maximális ár. Most már a hus és szír ára a henteseknél 9—10—11 korona körül járja. De ezen árak nem maradnak meg, hanem napról-napra fölfelé szál . . .

Meglátjuk, hogy vajjon mit hoz a kö-seli jövő? A magyar hadsereg le birja győzni a harctéren ószász ellenségeit. Meglátjuk, itthon bir-e a magyar kormány, hatóság, rendőrség — a piócákkal?

Mert a hatóság, rendőrség fenyegető se egyik-másik városban az ármaximála-sával, fenyegetésével olyan, mint egy fo-gatlan oroszian. Kiabál, lármáz, de senki sem veszi komolyan. Ez, amint látsszik, a felsőbb tekintély csódjja. S ki szünteti meg ezt a csóddot?

— Fentem rendelet a felmentésekről. Ez-tint tettel az aratási és cseplési munkálatok elvög-zéséhez fűződő rendkívüli fontos közgazdasági és katonai érdekekre, a meghatározott időre a m. kir. honvédelmi miniszter vagy a cs. és kir. hadügyminiszter ur által felmentett meszógazdak, meszógazdasági alkalmozottak, és családok, akik nek felmentesse 1918. évi május hó 31-én leteltt és 1918-évi augusztus hó 31-én leteltt, a m. kir. belügyminiszter 10100 eln. 1918. május társi rati rendeletével hivatalból 1918. évi szeptember hó 1-ig felmentettek. Azok aronban, akik e hon-védkerületi és katonai parancsnokság (hadtest parancsnokság) által lettek hosszabb vagy rövi-debt időre felmentve, felmentésük lejártával ok vetlenül bevonulni kötelesek.

spa elköltöztött olyan helyre, amelyről nincs tér-kép, — a menyországba . . .

Ifjak, fiatal vitések, kikért még a szülők, rokonok, jegyesek azive aggódit, már másképp fojcsik ki harcias elszántaságuk mindenre kiterje-dő motívumait. Például egyik a dal szárnyan ilyenforma levelet küld háza:

Nem látak én téged többé soha-soha sem,
Nem látod te sem, hogy érted könnyes a szemem;
Nevedet hiába mondom, könnyemat hiába ontom
Harok meszija,
Valahol teiföld távol, ott ahol senki sem gyászol,
Ott halok meg én!

Nem lesz egy tonytényi jel se' pusztá síromra,
Eszett katonák teste lesz a váncosom . . .
S ott, ahol le fognak tenni, nem borul síromra senki,
Senki, aki él . . .
Tavasz sem fakaszt rám sződet, elhordja rólam a földet
Meszma majd a szél! . . .

Mesztám, hogyha csak egyszer lennél még velem,
Öledbe hajtánám legyan busuló fejem . . .
Szerezték ajkaidon égni. — virrasztra boldogan élni
Csak egy tészakán . . .
— Aztán akármí érhét, gyönyorrel meghalok érted,
Húvecs

nyel gyűlölet kálhápostja. János mélység szent érzéseknak, a hamisított szavak valami fájó sejt-től tárog meg. melyet bár még a jövő milyen szárnya takar, de a csiggyan rüppentése köny-geserül az időt a márnya megűit orvul támadó démon latosik.

Do a magyarokat lelkében van egy drága kincs, mely mindig nyomába hág a pillanatnyi csüggedésnek: a remény, az arany bismütés, mely a rossz mellett, a hátrányok bismüt meg'a-lálja azonnal a jót is és az előnyüket.

S míg szenvedve a drága honért, kiállja Tantalus kínjait, szívében már szent ima szeg:

Még józni kell, még józni teg,
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádatg oped . . .
Szászok ajkán.

Addig is, míg es elérkenik a jövő szárnya, imádkossunk vereinkért, hogy az Ur áldás le-gyen karjaikon.

M. József.

— Egy ilha ára. Varga József rászai gas-daember egy 7 kites kövér libát 90 K-t kért a nagykanizsai piacon. A rendőrkapitány 160 K. pénzbírsággal sújtotta Vargát minek libáját elárve restette, de csak — 29 K. folyt be érte. Varga tehát 121 K-t, meg egy kövér libát adott azért az élvesért, ami az áfemeléssel jár.

Örökvándorok.

Szűkermagasságha borult égazsurnak Szelidea kékló miniatikus mélységén,
Hol ember avias és sasmadár járnak,
Ganyolva a rögöt földh tárnak szőlén;
Aranysegélyű barna fellegek
Evesnek nyugatnak, szállnak keletnek . . .

Sóhajuk a favalom, és könnyeik a pára,
Lenge testük boldog égi táncosok . . .
Vágyuk az ismeretleniség határa, —
Égi proletárok és örök valeosok:
Aranysegélyű barna fellegek
Buhavva szállnak nyugatnak keletnek!

— Gyászolga. Holnap június 26-án lesz az évi, hogy Dzvietnik mellett hóai halak a Esterházy Pál gróf, pápai nagybirtokos, cs. és kir. tart. huszárkapitány. Az évforduló napján, holnap reggel 9 órakor Pápn a plébánia templomban ünnepélyes gyászistentisitet lesz. Ugyanazon időben a nagygyantai sirboltban, továbbá a szászkeszgyári templomban is tartanak Requie-

Húsa szálló felhők szeszélyes fodros lep'te almodó lélekkel követe, szemükben köny-

